

індивідуальну діяльність, з ціллю спонукати працівників до ефективної та продуктивної праці; визнання, щоб акцентувати увагу на успіхах у виконанні завдання працівниками на користь підприємства.

Література:

1. Колот А. М. *Мотивація персоналу: підручник* / А. М. Колот. – К.: КНЕУ, 2011. – 340 с.
2. Логвинов Д. В. *Розвиток персоналу в умовах економічної кризи* / Д. В. Логвинов. – К.: ЦУЛ, 2009. – 55 с.
3. Матросов О. Д. *Моральне та матеріальне стимулювання праці* / О. Д. Матросов. – Х.: НТУ «ХП». – 2013. – № 22 – С. 110–113.

Городецька Тетяна, Марусяк Анна
ст. гр. МОА-41,
Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник:
к.е.н., доцент кафедри менеджменту
та публічного управління Дудкіна О. П.)

СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

У сучасних ринкових умовах соціальна відповідальність бізнесу має неабияке значення. Успішні вітчизняні підприємства обов'язково включають у свою діяльність соціальні заходи, проекти та програми. Кожен менеджер рано чи пізно стикається з проблемою впровадження заходів соціальної відповідальності на підприємстві, з огляду на необхідність забезпечення його конкурентоспроможності.

Основними проблемами, що виникають на шляху ведення соціально відповідального підприємництва є: недосконала законодавча база, недостатня увага органів влади та підприємців до підтримки соціальної відповідальності бізнесу, а також, почасти, нерозуміння громадянами сутності даного поняття та його впливу на соціально-економічний розвиток. Органи державної влади розглядають соціальну відповідальність як додатковий об'єкт оподаткування та джерело поповнення бюджету. Іншими словами, влада намагається передати

частину своїх обов'язків в сфері соціального розвитку на суб'єкти підприємництва.

Слід зазначити, що в Україні донедавна не було поширене поняття "соціальна відповідальність підприємництва", але сьогодні все популярнішою стає думка, що організація – це не лише економічна система, а й соціальна. Підприємство є соціально відповідальним в разі, якщо воно паралельно зі своєю основною місією – максимізацією прибутку та економічним зростанням, сприяє підвищенню якості життя працівників, громадян країни, де воно функціонує, та суспільства в цілому [1].

Таким чином, соціальна відповідальність бізнесу – це свідоме розуміння того, як надані послуги чи вироблений продукт впливають на покупців, суспільство і навколишнє середовище. А проявляється це у прозорому веденні бізнесу у відповідності із запитами суспільства та держави.

В Україні, залежно від становища підприємства на ринку, його відносин з органами державної влади та місцевого самоврядування, рівня конкуренції тощо, існують чотири основні форми соціальної відповідальності бізнесу: реалізація підприємством соціального партнерства; реалізація соціального партнерства на засадах отримання від держави певних привілеїв та прав; примусова благодійна діяльність, до якої організацію спонукає держава; соціальна відповідальність у регіоноформуючих та містоутворюючих галузях та сферах підприємництва.

Для українських компаній соціальна відповідальність переважно носить разовий характер, спрямований на покращення репутації, без бажання (часто і можливості) розглядати даний процес як тривалий і безперервний. Це зумовлюється у багатьох випадках відсутністю конструктивної, взаємовигідної взаємодії роботодавців і найманих працівників. Проте, більшість українських підприємств намагаються впроваджувати соціальну відповідальність у власну діяльність.

Основними напрямками соціальної відповідальності вітчизняних підприємств, на нашу думку, повинні бути: тісна взаємодія із органами

державної влади всіх ієрархічних рівнів управління; участь у соціальних програмах; використання підтримки благодійних фондів; створення програм соціального партнерства; підтримка молодіжних програм; участь у спортивних заходах; робота у напрямку охорони навколишнього середовища.

Соціальна відповідальність бізнесу в Україні є відображенням складних процесів трансформації всієї соціально-економічної системи країни. Тому не можна очікувати кардинальних позитивних змін у діяльності інституту соціальної відповідальності бізнесу при високому рівні безвідповідальності інституту української держави.

З огляду на те, що соціально відповідальна діяльність будь-якої компанії пов'язана з високими витратами, на сьогодні вона доступна лише великим підприємствам. Меншим організаціям, навіть у разі прихильності до принципів соціальної відповідальності, найчастіше не під силу проведення такої політики з причин слабого фінансового стану, недостатнього ресурсного та інституційного забезпечення.

Література:

1. Офіційна сторінка Всесвітньої ділової ради за сталий розвиток (WBCSD) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.wbcsd.org>

Городинська Вікторія
ст. гр. МОА-31,
Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту
та публічного управління Овсянюк-Бердадіна О.Ф.)

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ МЕНЕДЖМЕНТУ ОРГАНІЗАЦІЙ:

ДІАГНОСТИКА ТА ВАРИАНТИ ВИРІШЕННЯ

Менеджмент в організації завжди стикався з безліччю проблем, які були результатом багатьох чинників, зокрема незнанням, як мотивувати персонал, організувати їх робочий час і простір, які рішення будуть найбільш раціональними. Для виявлення конкретних причин виникнення проблеми необхідно зібрати, опрацювати і проаналізувати якомога більший об'єм

актуальної інформації, яка передбачає їх групування за чинниками впливу на організацію, адже одна проблема може ланцюговою реакцією створити декілька різних проблем.

В Україні в сфері управління сьогодні характерними є певні негативні тенденції, які пов'язані з нехтуванням довгостроковим плануванням управління, невмінням імпортувати нові технологічні прийоми та низькою корпоративною культурою. Розглянемо їх детальніше.

Однією з головних проблем українського сучасного менеджменту є проблема якості управлінців. В останні роки ця спеціальність з'явилася в українській вузах, але проблема все одно залишається, оскільки оволодіти знаннями в галузі управління неможливо без отримання практичних навичок. На практиці втілити нові та ефективні принципи управління досить складно, тому студентам потрібно надавати у вузах більше практичних навичок, щоб підготувати їх до майбутньої професії.

Ще однією проблемою менеджменту є корумпованість економіки. Можна розділити менеджерів приватних компаній і менеджерів державних структур. На заході державні менеджери відокремлені від матеріальних благ, в Україні ж великі держзамовлення віддаються чиновникам і призводять до становлення їх великими менеджерами. У цей час розвиток приватних компаній і виведення їх на конкурентоспроможний міжнародний ринок не є основним напрямком української економіки.

Існує в Україні і проблема неефективного взаємодії власника організації і менеджерів. Часто між ними виникають конфлікти, які призводять до звільнення керуючого. Як наслідок, власник втрачає цінного фахівця, і ефективність роботи компанії знижується. Суть розбіжностей полягає в тому, що власник хоче максимального прибутку на кожному етапі діяльності організації, а професійний менеджер налаштований на досягнення стратегічних цілей. Для компанії вигідніше не одномоментний прибуток, отриманий на кожному етапі, а реальні стратегічні надбання, які в майбутньому окупляться і принесуть великий прибуток.